

ühtegi kahtlust, et seltsilisega seal kokku
 juhtun. Nõnda ka oli. Ilma raskus-
 leta leidsime endid matukese aja eest
 waguni pingil, sest meil, nagu jalarända-
 jatel harilikult, polnud ühtegi muud komp-
 su ega korwi kanda, kui ainult see, mis
 seljas ja taskates. Viimaste peole võisime
 aga kaunis uhked olla, sest nendes oli
 meil peaaegu terve kirjutusmaterjali maga-
 sin ära peidetud. Paar minutit veel -
 ja rong hakkas liikuma. Kuuldus ainult
 rataste ühetasast põrinat. Viimased linna-
 majad wilksatasiwad aknast mööda ja siis -
 siis nägi silmu ainult mõnda üksikut
 talumaja, lagedaid, rohilise orasega kaetud
 nurmesid ja sinetavaid metsasid silmapiiril.
 Istusime sõnalausemata. Oli nagu ei hu-
 witaks üksigi ümberseisaw asi, ega igawood
 inimeste näod. Peas keerlesiwad aeglaselt
 korrotad mõtted. Minu seltsiline wahlis
 aknast wälja, sõnalausemata, osawõtmatalt.
 Waewalt wõis ta sellest huwitust tunda, mis
 aknast mööda tormas; teda nähti niisama
 mõttesse wajunud olewat, nagu seda enesest